

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

30. června 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Listina základních práv Evropské unie – Články 6 a 47 – Právo volného pohybu a pobytu – Právo na účinnou soudní ochranu – Zásady rovnocennosti a vzájemné důvěry – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Směrnice 2012/13/EU – Právo na informace v trestním řízení – Poučení o právech při zatčení – Právo na informace o obvinění na základě vnitrostátního zatýkacího rozkazu – Právo na přístup k písemnostem ve spise – Podmínky pro vydání evropského zatýkacího rozkazu vůči obviněnému, který se nachází ve vykonávajícím členském státě – Přednost unijního práva“

Ve věci C-105/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Specializiran nakazatelen sad (specializovaný trestní soud, Bulharsko) ze dne 22. února 2021, v trestním řízení proti

IR,

za přítomnosti:

Specializirana prokuratura,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení C. Lycourgos (zpravodaj), předseda senátu, S. Rodin, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za IR A. O. Mandžukovou-Stojanovou a C. Nedjalkovou, advokati,
- za Evropskou komisi S. Grünheid a I. Zaloguín, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: bulharština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), práva volného pohybu a pobytu, zásad rovnocennosti, vzájemné důvěry a přednosti unijního práva, jakož i rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení vedeného proti IR v souvislosti s trestnými činy spojenými s pašováním cigaret.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek 5 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) stanoví:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

[...]

- c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;

[...]

- f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

2. Každý, kdo je zatčen, musí být seznámen neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, s důvody svého zatčení a s každým obviněním proti němu.

[...]

4. Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

[...]“

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

4 Bod 5 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí:

„Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]“

5 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

6 Podle čl. 6 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí je vystavujícím justičním orgánem justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkácího rozkazu podle práva tohoto státu.

7 Článek 8 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkácího rozkazu“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

- a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;
- b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;
- c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkácí rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem podle článků 1 a 2;
- d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
- g) pokud možno, jiné následky trestného činu.

2. Evropský zatýkací rozkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo kdykoli poté uvést v prohlášení, které uloží u generálního sekretariátu Rady [Evropské unie], že přijme překlad do jednoho nebo více jiných úředních jazyků orgánů Evropských společenství.“

- 8 Článek 17 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz se projednává a vykonává jako naléhavá záležitost.“

- 9 V příloze rámcového rozhodnutí 2002/584 je obsažen formulář, v němž jsou podrobně uvedeny informace, které musí být uvedeny v evropském zatýkacím rozkazu.

Směrnice 2012/13/EU

- 10 Bod 14 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1) uvádí, že tato směrnice stanoví minimální společné normy, jež mají platit v oblasti informací o právech a o obvinění, které se mají sdělit podezřelým nebo obviněným ze spáchání trestného činu, s cílem posílit vzájemnou důvěru mezi členskými státy, a vychází z práv stanovených v Listině, a zejména v článcích 6, 47 a 48 Listiny, přičemž vychází z článků 5 a 6 EÚLP, jak jsou vykládány Evropským soudem pro lidská práva.

- 11 Článek 6 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby byly podezřelému nebo obviněnému poskytnuty informace o trestném činu, z jehož spáchání je podezírán nebo obviněn. Tyto informace mu musí být poskytnuty neprodleně a v tak podrobné formě, aby byl zajištěn spravedlivý proces a účinný výkon práva na obhajobu.

2. Členské státy zajistí, aby byl podezřelý nebo obviněný, který je zatčen nebo zadržen, informován o důvodech svého zatčení nebo zadržení, a to i o trestném činu, z jehož spáchání je podezírán nebo obviněn.

3. Členské státy zajistí, aby nejpozději při předložení obžaloby soudu, byly poskytnuty podrobné informace o obvinění, včetně informací o povaze a právní kvalifikaci trestného činu a o formě účasti obviněného.

[...]“

Bulharské právo

- 12 Zakon za ekstradiciata i evropejskata zapoved za arest (zákon o vydávání a o evropském zatýkacím rozkazu) (DV č. 46 z roku 2005) provádí rámcové rozhodnutí 2002/584. Článek 37 tohoto zákona a formulář obsažený v příloze k tomuto zákonu odpovídají článku 8 uvedeného rámcového rozhodnutí a formuláři obsaženému v příloze k tomuto rámcovému rozhodnutí.

- 13 Článek 55 Nakazatelno-procesualen kodeks (trestní řád, dále jen „NPK“) a články 72 až 74 Zakona za Ministerstvoto na vatreshnite raboti (zákon o ministerstvu vnitra) stanovují, že osoba zatčená bulharskými orgány v Bulharsku na základě vnitrostátního zatýkácího rozkazu musí být informována o právech, která má jako zatčená, a rovněž jako obviněná.
- 14 V souladu s čl. 59 odst. 1 a 2 NPK musí být v aktu, kterým se nařizuje takové donucovací opatření, jako je vyšetřovací vazba, uvedeny důvody tohoto opatření a je předán obviněnému. Vnitrostátní rozhodnutí o zatčení musí povinně uvádět možnosti podat opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí.
- 15 Článek 65 odst. 3 druhá věta a čl. 269 odst. 3 bod 4 písm. b) NPK nebrání využití opravných prostředků v případě, že je osoba zatčena ve vykonávajícím členském státě.
- 16 Podle článků 65 a 270 NPK je zatčený informován o právu podat opravný prostředek proti zatýkácímu rozkazu a právu seznámit se v rámci tohoto opravného prostředku se všemi dokumenty k případu. Musí mu být umožněn přímý kontakt s právním obhájcem, i když byl ustanoven z úřední povinnosti. Soud navíc z úřední povinnosti zašle zatčenému kopii obvinění, ve které jsou podrobně popsány skutky, z nichž je obviněn, jakož i usnesení o datu jednání, ve kterém jsou podrobně popsána práva, jimiž disponuje v soudním řízení. Zatčený, který je informován o svých právech, jakož i o skutkových a právních okolnostech svého zatčení, může proti tomuto zatčení okamžitě podat opravný prostředek k soudu.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 17 Skutkový stav v původním řízení je totožný se skutkovým stavem ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75).
- 18 Specializirana prokuratura (specializované státní zastupitelství, Bulharsko) zahájilo trestní stíhání proti IR, obviněnému z účasti v organizované zločinecké skupině zaměřené na páčání daňových trestných činů.
- 19 Když byla dne 24. února 2017 zahájena soudní fáze trestního řízení vedeného proti IR, opustil IR své bydliště a místo jeho pobytu nebylo možné zjistit.
- 20 Usnesením ze dne 10. dubna 2017 přijal předkládající soud opatření vzetí IR do vyšetřovací vazby, přičemž toto opatření bylo vnitrostátním zatýkáčím rozkazem.
- 21 Dne 25. května 2017 vydal předkládající soud vůči IR, který nebyl stále vypátrán, evropský zatýkácí rozkaz. Právní zástupce, který byl ustanoven z úřední povinnosti, byl nahrazen jiným právním zástupcem, rovněž ustanoveným z úřední povinnosti.
- 22 Dne 20. srpna 2019 předkládající soud tento zatýkáčím rozkaz zrušil a vzhledem k tomu, že chtěl vydat nový evropský zatýkáčím rozkaz vůči IR a přál si získat upřesnění informací, které je třeba přiložit k tomuto novému rozkazu, předložil Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-649/19, Spetsializirana prokuratura (Poučení o právech).

- 23 Podle předkládajícího soudu rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75), ve kterém bylo odpovězeno na otázky, jež položil v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, nerozptýlil veškeré jeho pochybnosti. Kromě toho ve světle odpovědí poskytnutých v uvedeném rozsudku vyvstaly nové pochybnosti.
- 24 Podle předkládajícího soudu je tedy cílem otázek položených v rámci projednávané věci v podstatě objasnit způsob, jakým musí vyhotovit nový evropský zatýkací rozkaz, který má v úmyslu vydat vůči IR, pokud jde o informace týkající se práv obviněného, jež je tento orgán povinen předat vykonávajícímu justičnímu orgánu, jakož i určit, jak tento orgán musí postupovat v případě, že tato osoba podá návrh na zrušení vnitrostátního rozhodnutí o zatčení.
- 25 Zdůrazňuje, že otázky položené v rámci projednávané věci jsou položeny v kontextu možnosti vyžádané osoby podat proti svému zatčení opravný prostředek, zejména mezi okamžikem, kdy k tomuto zatčení dojde v členském státě vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz, a okamžikem, kdy je tato osoba předána členskému státu, který tento rozkaz vydal.
- 26 Předkládající soud má za to, že z rozsudku ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75), vyplývá, že ustanovení článků 4, 6 a 7 směrnice 2012/13 se nepoužijí na informace, které je třeba předat zatčené osobě před jejím předáním do vystavujícího členského státu. Má za to, že z toho vyplývá, že vystavující justiční orgán nemá povinnost na základě této směrnice informovat tuto osobu před takovým předáním. Vyvstává však otázka, zda zásady, na kterých spočívá unijní právo, brání takovému výkladu.
- 27 Kromě toho má tento soud za to, že podle bodů 79 a 80 rozsudku ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75), je právo na účinnou soudní ochranu dodrženo, pokud osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, může podat opravný prostředek proti rozhodnutí o zatčení po jejím předání do vystavujícího členského státu. *A contrario* taková žaloba není podle něj tedy pro účely účinné soudní ochrany před tímto předáním nezbytná. Domnívá se, že za těchto podmínek vyvstává otázka, zda vnitrostátní ustanovení, které vyžaduje, aby dotčené osobě byly poskytnuty informace týkající se vnitrostátního rozhodnutí o zatčení, jakož i práva na opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, i když se tato osoba nenachází ve vystavujícím členském státě, představuje porušení unijního práva.
- 28 V rámci první otázky se tak předkládající soud táže, zda článek 6 Listiny ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. c) a odst. 2 a 4 EÚLP, článkem 47 Listiny, právem volného pohybu a pobytu, zásady rovnocennosti a zásady vzájemné důvěry brání tomu, aby vystavující justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevynaložil žádné úsilí, aby osobu zatčenou na základě evropského zatýkacího rozkazu informoval o skutkových a právních důvodech jejího zatčení a o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto zatýkacímu rozkazu, zatímco se tato osoba nachází na území vykonávajícího členského státu.
- 29 V tomto ohledu předkládající soud zaprvé uvádí, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že Evropský soud pro lidská práva nesouhlasí s tvrzením, že požadavek stanovený v čl. 5 odst. 1 písm. c) EÚLP se neuplatní na dobu, po kterou je vnitrostátní rozhodnutí o zatčení základem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, ale uplatní se až po předání vyžádané osoby. Podle předkládajícího soudu je tedy třeba zajistit právo obviněného na obhajobu od okamžiku zatčení této osoby v členském státě vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz.

- 30 Zadruhé, pokud jde o dodržení požadavku „účinn(ý)ch prostředk(ů) nápravy“ ve smyslu článku 47 Listiny, předkládající soud má za to, že na základě judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 5 EÚLP tento článek 47 uznává právo osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, být informován o skutkových a právních důvodech svého zatčení a o možnostech podat opravný prostředek proti němu, i když je tato osoba zatčena ve vykonávajícím členském státě.
- 31 Předkládající soud má za to, že pokud by tato osoba v okamžiku svého zatčení ve vykonávajícím členském státě úspěšně zpochybnila zatčení ve vystavujícím členském státě, vedlo by to ke zrušení rozhodnutí o zatčení, a tedy ke zrušení evropského zatýkácího rozkazu, jakož i propuštění dotčené osoby vykonávajícím justičním orgánem. Z tohoto důvodu je podle tohoto soudu možnost zpochybnit vnitrostátní rozhodnutí o zatčení poté, co vykonávající justiční orgán na základě tohoto rozhodnutí zatkl vyžádanou osobu, účinným prostředkem nápravy v řízení týkajícím se evropského zatýkácího rozkazu.
- 32 Navzdory judikatuře vyplývající z rozsudku ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75, body 79 a 80), se předkládající soud táže na účinnost prostředku nápravy, který má vyžádaná osoba k dispozici a který má účinky až po ukončení řízení týkajícího se evropského zatýkácího rozkazu při předání vyžádané osoby do vystavujícího členského státu. Předkládající soud má za to, že nelze uvažovat o tom, že by rámcové rozhodnutí 2002/584 vylučovalo oznámení vnitrostátního rozhodnutí o zatčení vyžádané osobě. Naopak právě v rámci evropského zatýkácího rozkazu pro účely trestního stíhání je potřeba poskytnou poučení před předáním obviněné osoby nejnutnější.
- 33 Konečně podle předkládajícího soudu je k dosažení účinné soudní ochrany nad rámec dvou úrovní soudní ochrany, kterou přiznává osobě, na níž byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, judikatura Soudního dvora, a sice přijetí vnitrostátního rozhodnutí o zatčení a vydání evropského zatýkácího rozkazu, nezbytné přiznat této osobě třetí úroveň ochrany, a sice ochranu před vystavujícím orgánem v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu, zatímco uvedená osoba setrvává ve vykonávacím členském státě. Mimoto dodržení zásady proporcionality vyžaduje podle tohoto soudu, aby tatáž osoba měla účinný prostředek nápravy proti vnitrostátnímu rozhodnutí o zatčení, zatímco se nachází ve vykonávajícím členském státě.
- 34 Zatřetí má předkládající soud za to, že na rozdíl od čistě vnitrostátní situace skutečnost, že vystavující justiční orgán nevynaložil žádné úsilí, aby vytvořil podmínky k tomu, aby osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, jakmile je zadržena a případně zatčena na území vykonávajícího členského státu, byla informována o skutkových a právních důvodech svého zatčení, přímo narušuje výkon práva svobodně se pohybovat a pobývat stanovený v čl. 3 odst. 2 SEU a člancích 20 a 21 SFEU. Předkládající soud má za to, že v takovém případě by totiž došlo k neodůvodněnému nerovnému zacházení s osobami, které využily tohoto práva.
- 35 Začtvrté má tento soud s ohledem na zásadu rovnocennosti za to, že právní postavení osoby, na kterou se vztahuje vnitrostátní rozhodnutí o zatčení, na jehož základě je evropský zatýkácí rozkaz následně vydán, nesmí být při výkonu tohoto zatčení na území vykonávajícího členského státu méně příznivé než při zatčení na vnitrostátním území. Totéž platí podle tohoto soudu pro oznámení tohoto rozhodnutí, pokud bylo přijato v nepřítomnosti obviněného.
- 36 Zapáté má předkládající soud za to, že zásada vzájemné důvěry je ohrožena, pokud osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, nemá náležitou možnost uplatnit námitky před vystavujícím justičním orgánem, i když se nachází ve vykonávajícím členském státě. Pokud totiž

taková možnost neexistuje, vykonávající justiční orgán je podle předkládajícího soudu konfrontován s vykonáváním evropského zatýkácího rozkazu vydaného na základě důvodů, které existovaly v minulosti, u nichž však není jisté, zda stále existují, a může tak být veden k výkonu takového zatýkácího rozkazu, aniž si je jistý, že ve vystavujícím členském státě byla skutečně respektována základní práva vyžádané osoby.

- 37 V rámci druhé otázky se předkládající soud táže, zda unijní právo brání vnitrostátní právní úpravě, která vyžaduje, aby byl obviněný, ať již se nachází na vnitrostátním území nebo na území jiného členského státu, informován na základě oznámení kopie vnitrostátního rozhodnutí o zatčení o skutkových a právních důvodech svého zatčení, jakož i o možnostech zpochybnit jej. Tento soud má za to, že z rozsudku ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75) vyplývá, že osoba obviněná a zatčená na základě evropského zatýkácího rozkazu nemá práva ve smyslu směrnice 2012/13, která má v případě čisté vnitrostátního zatčení, neboť unijní normotvůrce se vědomě rozhodl nepřiznat takové osobě práva upravená v člancích 3 a 4 této směrnice. Z toho podle tohoto soudu vyplývá, že pokud jí vnitrostátní právo nicméně taková práva přiznává, i když k zatčení dojde v jiném členském státě, může to být v rozporu s uvedenou směrnicí. Kromě toho vyvstává otázka, zda v případě, že předkládajícímu soudu je obviněným nacházejícím se ve vykonávajícím členském státě podán návrh na zrušení zatčení, tento soud nesmí rozhodnout o tomto návrhu až do předání této osoby po vykonání evropského zatýkácího rozkazu.
- 38 Konečně, pokud by z odpovědi na první otázku vyplývalo, že unijní právo vyžaduje, aby osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, byla informována o skutkových a právních důvodech vnitrostátního zatčení a o možnostech podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek nebo by z odpovědi na druhou otázku vyplývalo, že unijní právo nebrání takové informaci, se předkládající soud třetí otázkou táže, jakým způsobem je třeba tuto informaci poskytnout.
- 39 Za těchto podmínek se Specializiran nakazatelen sad (specializovaný trestní soud, Bulharsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Bylo by v souladu s článkem 6 Listiny ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 2, odst. 1 písm. c) EÚLP, s článkem 47 Listiny, právem na volný pohyb, zásadou rovnosti a zásadou vzájemné důvěry, pokud by vystavující justiční orgán ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevynaložil žádné úsilí, aby vyžádanou osobu informoval o skutkových a právních důvodech jejího zatčení a o možnostech podat opravný prostředek proti zatýkácímu rozkazu, zatímco se tato osoba nachází na území vykonávajícího členského státu?
- 2) V případě kladné odpovědi vyžaduje zásada přednosti unijního práva před vnitrostátním právem, aby vystavující justiční orgán tyto informace neposkytl, a vyžaduje tato zásada, aby uvedený orgán v případě, že vyžádaná osoba navzdory tomu, že tyto informace nebyly poskytnuty, podá návrh na zrušení vnitrostátního zatýkácího rozkazu, tento návrh meritorně přezkoumal až po předání vyžádané osoby?
- 3) Jaká právní opatření stanovená unijním právem jsou pro účely poskytnutí takovýchto informací vhodná?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 40 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda články 6 a 47 Listiny, právo na volný pohyb a pobyt, jakož i zásady rovnocennosti a vzájemné důvěry musí být vykládány v tom smyslu, že justiční orgán, který vydal evropský zatýkací rozkaz, přijatý na základě rámcového rozhodnutí 2002/584, je povinen předat osobě, na kterou byl vydán tento zatýkací rozkaz, vnitrostátní rozhodnutí o zatčení této osoby a informace týkající se možnosti podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, zatímco se uvedená osoba nachází v členském státě vykonávajícím uvedený zatýkací rozkaz a nebyla předána příslušným orgánům členského státu vystavujícího tento rozkaz.
- 41 Pokud jde zaprvé o články 6 a 47 Listiny, je třeba uvést, jak potvrzuje čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 SEU.
- 42 V tomto ohledu Soudní dvůr uvedl, že čl. 8 odst. 1 písm. d) a e) rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že evropský zatýkací rozkaz musí obsahovat informace o povaze a právní kvalifikaci trestného činu, jakož i popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby. Tyto informace přitom v podstatě odpovídají informacím ve smyslu článku 6 směrnice 2012/13 [rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 78], který – jak vyplývá z bodu 14 jejího odůvodnění – stanoví minimální společné normy, jež mají platit v oblasti informací o právech a o obvinění, které se mají sdělit podezřelým nebo obviněným ze spáchání trestného činu, s cílem posílit vzájemnou důvěru mezi členskými státy, a vychází z práv stanovených v Listině, a zejména v člancích 6 a 47 Listiny, přičemž vychází z článků 5 a 6 EÚLP, jak jsou vykládány Evropským soudem pro lidská práva.
- 43 Z toho vyplývá, že osoba zatčená na základě evropského zatýkacího rozkazu je ve vykonávajícím členském státě před svým předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu informována o důvodech svého zatčení, včetně trestného činu, z jehož spáchání je podezřelá nebo obviněná.
- 44 Soudní dvůr dále uvedl, že právo na účinnou soudní ochranu ve smyslu článku 47 Listiny nevyžaduje, aby právo na prostředek nápravy stanovené právními předpisy vystavujícího členského státu proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem trestního stíhání mohlo být vykonáno před předáním dotčené osoby příslušným orgánům tohoto členského státu. Soudní dvůr měl tedy za to, že k porušení práva na účinnou soudní ochranu nemůže dojít pouze tím, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem trestního stíhání, není informována o opravných prostředcích dostupných ve vystavujícím členském státě a přístup k písemnostem ve spise získá až po jejím předání příslušným orgánům vystavujícího členského státu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, body 79 a 80].
- 45 Z rozsudku ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech) (C-649/19, EU:C:2021:75), vyplývá, že články 6 a 47 Listiny nevyžadují, aby osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584, měla před předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu přístup k písemnostem ve vnitrostátním spise, jakož i informace o možnostech podat opravný prostředek za účelem zpochybnění evropského zatýkacího rozkazu před vystavujícím justičním orgánem.

- 46 Je přitom třeba uvést, že tento výklad je nutně použitelný na informace týkající se vnitrostátního rozhodnutí o zatčení, které je vnitrostátním zatýkacím rozkazem, na němž je založen evropský zatýkací rozkaz, jakož i na jednotlivé opravné prostředky, které lze podat proti tomuto rozhodnutí ve vystavujícím členském státě. V takové situaci jsou totiž práva obviněného vyplývající z článků 6 a 47 Listiny, a zejména právo být informován o svých právech v rámci trestního stíhání a obvinění proti němu, chráněna, pokud evropský zatýkací rozkaz zahrnuje informace stanovené v článku 8 rámcového rozhodnutí 2002/584, a dále obviněný obdrží informace o opravných prostředcích ve vystavujícím členském státě a získá přístup k písemnostem ve spise v souladu s rámcovým rozhodnutím 2012/13, jakmile je předán příslušným orgánům tohoto státu.
- 47 Za těchto podmínek považuje předkládající soud tuto situaci za neuspokojivou a domnívá se, že je třeba, aby byl vystavující justiční orgán povinen informovat osobu, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, o vnitrostátním rozhodnutí, na jehož základě byl tento rozkaz vydán, jakož i o dostupných opravných prostředcích proti tomuto rozhodnutí před jejím předáním do vystavujícího členského státu. Takový výklad je podle něj v souladu s požadavky vyplývajícími z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se zejména čl. 5 odst. 1 písm. c) a f) EÚLP ve spojení s odstavci 2 a 4 tohoto článku.
- 48 V tomto ohledu je třeba připomenout, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je založen na zásadě vzájemného uznávání, která sama spočívá na vzájemné důvěře mezi členskými státy v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných na úrovni Unie, a zejména v Listině [rozsudky ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 77, jakož i ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 71].
- 49 Je-li v tomto rámci evropský zatýkací rozkaz vydán proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání, musí tato osoba již v první fázi řízení využít procesní záruky a základní práva, jejichž ochrana musí být zajištěna justičními orgány vystavujícího členského státu podle použitelného vnitrostátního práva, zejména za účelem vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu [rozsudky ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 55, a ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 72].
- 50 Soudní dvůr tak již rozhodl, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zahrnuje ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba, na dvou úrovních, jelikož k soudní ochraně na první úrovni při vydání vnitrostátního rozhodnutí, jako je vnitrostátní zatýkací rozkaz, se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna na druhé úrovni při vydání evropského zatýkacího rozkazu [rozsudky ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 56, a ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 73].
- 51 Vzhledem k tomu, že vydání evropského zatýkacího rozkazu může ohrozit právo dotčené osoby na svobodu, jež je zakotveno v článku 6 Listiny, tato ochrana vyžaduje, aby rozhodnutí splňující požadavky na účinnou právní ochranu bylo vydáno alespoň na jedné ze dvou úrovní uvedené ochrany [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a ve Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 68, jakož i ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 74].

- 52 Z ustálené judikatury tak vyplývá, že pokud je takové rozhodnutí přijato buď v okamžiku přijetí vnitrostátního zatýkacího rozkazu, nebo v okamžiku vystavení evropského zatýkacího rozkazu, ochrana přiznaná články 6 a 47 Listiny nijak nevyžaduje, aby byla vyžádané osobě zaručena třetí úroveň soudní ochrany, jako je úroveň zamýšlená předkládajícím soudem, v níž by tato osoba měla právo obdržet ještě před svým předáním orgánům vystavujícího členského státu informace o takovém vnitrostátním rozhodnutí o zatčení, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, jakož i informace týkající se možnosti podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.
- 53 V projednávané věci je třeba konstatovat, že ve věci v původním řízení byl vnitrostátní zatýkací rozkaz vydán soudem a že totéž platí pro evropský zatýkací rozkaz, pokud jej případně vydá předkládající soud. Z toho vyplývá, že na každé z obou úrovní soudní ochrany vyžádané osoby byla přijata rozhodnutí, která v zásadě splňují požadavky na účinnou soudní ochranu.
- 54 Kromě toho, pokud jde o čl. 5 odst. 1 písm. c) a f) EÚLP, na který odkazuje předkládající soud, je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že práva stanovená v článku 6 Listiny, podle něhož má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost, odpovídají právům zaručeným v článku 5 EÚLP a mají v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny stejný smysl a rozsah, je třeba odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.
- 55 Článek 5 odst. 1 EÚLP stanoví, že každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost a nikdo nesmí být zbaven svobody kromě případů uvedených zejména v tomto odstavci 1 písm. c) a f). Uvedený odst. 1 písm. c) se vztahuje na případ zákonného zatčení nebo jiného zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu, nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání. Článek 5 odst. 1 písm. f) EÚLP se vztahuje na případ zákonného zatčení nebo jiného zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.
- 56 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584 odpovídá situaci uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, bod 55].
- 57 Jak uvádí předkládající soud, Evropský soud pro lidská práva rozhodl, že v rámci řízení o vydání je v případě neplatnosti vnitrostátního rozhodnutí, na němž je žádost o vydání založena, dožadující stát odpovědný za protiprávní zatčení dotčené osoby v dožádaném státě. V takové situaci je odpovědnost dožadujícího státu odpovědností, která vyplývá z čl. 5 odst. 1 písm. c) EÚLP, a nikoli z čl. 5 odst. 1 písm. f) této úmluvy (ESLP, 2. května 2017, Vasiliciuc v. Moldavská republika, CE:ECHR:2017:0502JUD001594411, body 37 a 38).
- 58 Je však třeba zdůraznit, že otázka dotčená ve věci v původním řízení není nijak srovnatelná s otázkou odpovědnosti dožadujícího státu nebo dožádaného státu v rámci zatčení nařízeného na základě žádosti o vydání založené na vnitrostátním rozhodnutí o zatčení, které bylo vydáno v rozporu se základními právy dotčené osoby. Cílem projednávané otázky je totiž pouze určit, jaké informace musí být obviněnému poskytnuty při jeho zatčení v členském státě vykonávajícím evropský zatýkací rozkaz před předáním této osoby členskému státu, který tento rozkaz vydal.
- 59 V tomto ohledu je třeba uvést, že informace, které musí nutně doprovázet evropský zatýkací rozkaz, umožňují při zatčení obviněného v členském státě vykonávajícím tento rozkaz poskytnout této osobě dostatečné informace ke splnění povinností, které vyplývají z článku 5

EÚLP. Jak bylo totiž připomenuto v bodě 42 tohoto rozsudku, osoba zatčená ve vykonávajícím členském státě na základě evropského zatýkacího rozkazu obdrží informace stanovené zejména v čl. 8 odst. 1 písm. d) a e) rámcového rozhodnutí 2002/584, které v podstatě odpovídají informacím uvedeným v článku 6 směrnice 2012/13, což této osobě zajišťuje dodržování požadavků plynoucích z uvedeného článku 5, zejména tím, že jí tyto informace umožňují pochopit důvody jejího zatčení a případně podat opravný prostředek proti němu.

- 60 Z toho vyplývá, že články 6 a 47 Listiny nevyžadují, aby vystavující justiční orgán předal osobě, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584, před jejím předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu vnitrostátní rozhodnutí o zatčení této osoby, jakož i informace o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí. Takto vykládané, tyto články 6 a 47 poskytují ochranu práv uvedené osoby, která není menší než ochrana poskytovaná článkem 5 EÚLP.
- 61 Zadržé právo volného pohybu a pobytu, ani zásady rovnocennosti a vzájemné důvěry, uvedené předkládajícím soudem v rámci jeho první otázky, nemohou tento závěr změnit.
- 62 Pokud jde nejprve o právo volného pohybu a pobytu, předkládající soud se dovolává případného rozdílného zacházení vyplývajícího ze skutečnosti, že osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz a která je zatčena ve vykonávajícím členském státě, obdrží veškeré informace týkající se vnitrostátního řízení zahájeného proti ní až v okamžiku, kdy bude předána do vystavujícího členského státu, na rozdíl od osoby zatčené ve vystavujícím členském státě na základě vnitrostátního zatýkacího rozkazu.
- 63 Úvodem je třeba konstatovat, že judikaturu Soudního dvora, na kterou poukazuje předkládající soud, nelze použít pro zjištění existence takového rozdílného zacházení, jelikož se tato judikatura týká specifické situace, v níž vnitrostátní pravidla členského státu upravující vydávání zavádějí rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda je vyžádaná osoba státním příslušníkem tohoto členského státu, nebo státním příslušníkem jiného členského státu. Pravidla, která jsou předmětem uvedené judikatury, totiž mají za následek, že státním příslušníkům jiných členských států, kteří legálně pobývají na území dožádaného členského státu, nebude poskytnuta ochrana před vydáním, které požívají příslušníci tohoto členského státu, a mohou tedy ovlivnit svobodu pohybu a pobytu prvně uvedených státních příslušníků na území členských států [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu), C-398/19, EU:C:2020:1032, bod 39 a citovaná judikatura].
- 64 Jak uvádí Evropská komise ve svém písemném vyjádření, je třeba konstatovat, že s ohledem na účel mechanismu evropského zatýkacího rozkazu, kterým je podle čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 umožnit zatčení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody (rozsudek ze dne 13. ledna 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 76 a citovaná judikatura), stíhaná osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz a která se nachází na území jiného členského státu, než je stát, v němž se údajně dopustila trestného činu, se nenachází ve stejné situaci, jako stíhaná osoba, která zůstala na území posledně uvedeného členského státu. Aby se totiž předešlo riziku beztrestnosti, musí být osoba, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, před tím, než proti ní příslušné orgány vystavujícího členského státu zahájí trestní stíhání, v zásadě předána těmto orgánům v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584. Teprve poté, co bude uvedeným

orgánům předána, bude její situace z hlediska práva na informace v trestních řízeních vedených proti ní ve vystavujícím členském státě, ve kterém byl trestný čin údajně spáchán, srovnatelná se situací osoby, která v tomto členském státě zůstala.

- 65 Dále obdobně, pokud jde o zásadu rovnocennosti, jejíž dodržení předpokládá, že se dotčené pravidlo, jež je v projednávaném případě upraveno právem vystavujícího členského státu, použije bez rozdílu na řízení založená na porušení unijního práva i na řízení založená na porušení vnitrostátního práva, mají-li podobný předmět a důvody [rozsudek ze dne 10. února 2022, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Promlčecí lhůta)*, C-219/20, EU:C:2022:89, bod 43 a citovaná judikatura], tato zásada je použitelná až tehdy, když je osoba, jež byla zatčena na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána justičním orgánům tohoto členského státu. Právě v tomto okamžiku musí mít tato osoba v souladu s touto zásadou, pokud jde o procesní podmínky neupravené unijním právem, stejná procesní práva, jako jsou ta, která má osoba zadržená v uvedeném členském státě pouze na základě vnitrostátního práva, vzhledem k tomu, že jejich situace jsou v uvedeném okamžiku srovnatelné.
- 66 Žádná skutečnost ve spise předaném Soudnímu dvoru přitom neumožňuje mít za to, že při předání justičním orgánům vystavujícího členského státu bude se zadrženou osobou zacházeno méně příznivě než s osobou zadrženou v tomto státě pouze na základě vnitrostátního práva tohoto státu.
- 67 Konečně, jak uvádí Komise, skutečnost, že na rozdíl od postupů vydávání nevyžaduje postup stanovený rámcovým rozhodnutím 2002/584 předání vnitrostátního rozhodnutí, na němž je evropský zatýkací rozkaz založen, nejen že není v rozporu se zásadou vzájemné důvěry, nýbrž je vyjádřením této zásady.
- 68 Soudní dvůr totiž opakovaně uvedl, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Evropské unii vytyčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 22. února 2022, *Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě)*, C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 42].
- 69 Z výše uvedeného vyplývá, že na první otázku je třeba odpovědět tak, že články 6 a 47 Listiny, právo na volný pohyb a pobyt, jakož i zásady rovnocennosti a vzájemné důvěry musí být vykládány v tom smyslu, že justiční orgán, který vydal evropský zatýkací rozkaz, přijatý na základě rámcového rozhodnutí 2002/584, nemá žádnou povinnost předat osobě, na kterou byl vydán tento zatýkací rozkaz, vnitrostátní rozhodnutí o zatčení této osoby a informace o možnostech podat opravný prostředek proti uvedenému rozhodnutí, zatímco se uvedená osoba nachází v členském státě vykonávajícím uvedený zatýkací rozkaz a nebyla předána příslušným orgánům členskému státu, který tento zatýkací rozkaz vystavil.

K druhé otázce

- 70 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda zásada přednosti unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že za účelem zajištění souladu s rámcovým rozhodnutím 2002/584 ukládá vystavujícímu justičnímu orgánu povinnost, aby nepředal osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, před jejím předáním justičním orgánům vystavujícího členského státu, vnitrostátní rozhodnutí o jejím zatčení a informace týkající se možnosti podat opravný

prostředek proti tomuto rozhodnutí, a to i přesto, že jeho vnitrostátní právo mu ukládá povinnost takového předání, a dále pokud navzdory tomuto nepředání informací tato osoba podá opravný prostředek proti vnitrostátnímu rozhodnutí o zatčení, zda má tento justiční orgán povinnost přezkoumat tento opravný prostředek až po předání této osoby.

- 71 Úvodem je třeba uvést, že druhá část druhé otázky má hypotetickou povahu. Tato část druhé otázky vychází z předpokladu, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz a která je zatčena v členském státě výkonu tohoto rozkazu, podá před svým předáním opravný prostředek ve vystavujícím členském státě proti rozhodnutí o vnitrostátním zatýkáčím rozkazu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkácí rozkaz.
- 72 I když je přitom za účelem zajištění záruky základních práv této osoby, která může vést justiční orgán k přijetí rozhodnutí o vydání evropského zatýkáčím rozkazu, důležité, aby měl takový orgán možnost předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, je tato možnost podmíněna tím, že odpověď na otázku položenou předkládajícím soudem je nezbytná k tomu, aby mohl vydat nový evropský zatýkáčím rozkaz vůči stíhané osobě v souladu s rámcovým rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Specializirana prokuratura (Poučení o právech), C-649/19, EU:C:2021:75, body 38 a 39], čemuž tak není v případě případné odpovědi na druhou část druhé otázky. V důsledku toho je tato část druhé otázky nepřijatelná.
- 73 Pokud jde o první část této otázky, je třeba zaprvé zkoumat, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 brání tomu, aby byl vystavující justiční orgán podle vnitrostátního práva povinen předat osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkáčím rozkaz, před jejím předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu vnitrostátní rozhodnutí o jejím zatčení a informace o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.
- 74 Jak bylo připomenuto v bodě 64 tohoto rozsudku, v souladu s čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí 2002/584 je účelem mechanismu evropského zatýkáčím rozkazu umožnit zatčení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen.
- 75 V tomto ohledu rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedlo zjednodušený a efektivnější systém předávání osob odsouzených za porušení trestního práva nebo podezřelých z porušení trestního práva, což – jak vyplývá z bodu 5 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí – umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání, které existovaly před přijetím tohoto rámcového rozhodnutí (rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 54).
- 76 Pro účely zjednodušení a urychlení postupu předávání ve lhůtách stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutí 2002/584 obsahuje tedy toto rozhodnutí v příloze zvláštní formulář, který musí vystavující justiční orgány vyplnit s uvedením požadovaných informací. Účelem těchto informací, které jsou uvedeny v článku 8 tohoto rámcového rozhodnutí, je poskytnout minimální formální údaje, jež jsou nezbytné pro to, aby vykonávající justiční orgány mohly rychle provést evropský zatýkáčím rozkaz tím, že neprodleně rozhodnou o předání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 57 a 59).
- 77 Vzhledem k tomu, že v souladu s čl. 17 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí musí být evropský zatýkáčím rozkaz projednán a vykonán v naléhavém řízení, musí být zkoumání práva vystavujícího členského státu, které má vykonávající justiční orgán provést v rámci použití tohoto

čl. 2 odst. 2, nutně rychlé, a musí být tudíž provedeno na základě údajů dostupných v samotném evropském zatýkacím rozkazu [rozsudek ze dne 3. března 2020, X (Evropský zatýkací rozkaz – Oboustranná trestnost), C-717/18, EU:C:2020:142, bod 37].

- 78 Požadavek týkající se rychlosti a zjednodušení postupu předávání mezi členskými státy, sledovaný rámcovým rozhodnutím 2002/584, by přitom byl ohrožen, pokud by vystavující justiční orgán byl povinen předat osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, před jejím předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu vnitrostátní rozhodnutí o jejím zatčení a informace týkající se možnosti podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí. Předání těchto informací a tohoto rozhodnutí by totiž mohlo narušit uplatňování zjednodušeného systému předávání obviněného, který byl zaveden uvedeným rámcovým rozhodnutím, vykonávaným justičním orgánem, jelikož tento orgán by byl povinen se za účelem zajištění správného uplatňování vnitrostátních procesních pravidel vystavujícího členského státu ujistit, že obviněný skutečně obdržel uvedené informace.
- 79 V případě uvedeném v předchozím bodě může být postup předání značně komplexní a jeho délka může být podstatně prodloužena, což může ohrozit cíl sledovaný rámcovým rozhodnutím 2002/584 a připomenutý v bodech 64 a 74 tohoto rozsudku zabránit beztrestnosti osoby, jejíž předání je požadováno.
- 80 Je tedy třeba mít za to, že rámcové rozhodnutí 2002/584 brání tomu, aby byl vystavující justiční orgán podle vnitrostátního práva povinen osobě, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, předat před jejím předáním příslušným orgánům vystavujícího členského státu rozhodnutí o jejím zatčení a informace o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.
- 81 S ohledem na tento závěr je třeba zadruhé připomenout, že zásada přednosti unijního práva zakotvuje nadřazenost unijního práva nad právem členských států, a ukládá tedy všem orgánům členského státu povinnost zajišťovat plný účinek unijních norem, přičemž právo členských států nemůže narušovat účinek přiznaný těmito jednotlivým normám na území uvedených států (rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 53 a 54).
- 82 I když rámcové rozhodnutí 2002/584 nemá přímý účinek na základě samotné Smlouvy o EU, jeho závazný charakter vnitrostátním orgánům ukládá povinnost konformního výkladu jejich vnitrostátního práva ode dne uplynutí lhůty pro provedení tohoto rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 71 a 72).
- 83 Ačkoli zásada konformního výkladu nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem*, je třeba nicméně vzít v úvahu celé toto vnitrostátní právo a použít metody výkladu jím uznané, aby byla zajištěna plná účinnost dotčeného rámcového rozhodnutí a bylo dosaženo výsledku, který je v souladu s cílem sledovaným tímto rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 76 a 77).
- 84 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že zásada přednosti unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že ukládá vystavujícímu justičnímu orgánu, aby v co největším možném rozsahu provedl konformní výklad svého vnitrostátního práva, který mu umožní zajistit výsledek slučitelný s cílem sledovaným rámcovým rozhodnutím 2002/584, jež brání tomu, aby byl tento orgán podle vnitrostátního práva povinen předat osobě, na kterou se

vztahuje evropský zatýkací rozkaz, před jejím předáním justičním orgánům vystavujícího členského státu vnitrostátní rozhodnutí o jejím zatčení a informace o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.

K třetí otázce

- 85 S ohledem na odpověď podanou na druhou otázku není namístě odpovídat na třetí otázku.

K nákladům řízení

- 86 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Články 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie, právo na volný pohyb a pobyt, jakož i zásady rovnocennosti a vzájemné důvěry musí být vykládány v tom smyslu, že justiční orgán, který vydal evropský zatýkací rozkaz, přijatý na základě rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, nemá žádnou povinnost předat osobě, na kterou byl vydán tento zatýkací rozkaz, vnitrostátní rozhodnutí o zatčení této osoby a informace o možnostech podat opravný prostředek proti uvedenému rozhodnutí, zatímco se uvedená osoba nachází v členském státě vykonávajícím uvedený zatýkací rozkaz a nebyla předána příslušným orgánům členskému státu, který tento zatýkací rozkaz vystavil.**
- 2) **Zásada přednosti unijního práva musí být vykládána v tom smyslu, že ukládá vystavujícímu justičnímu orgánu, aby v co největším možném rozsahu provedl konformní výklad svého vnitrostátního práva, který mu umožní zajistit výsledek slučitelný s cílem sledovaným rámcovým rozhodnutím 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, jež brání tomu, aby byl tento orgán podle vnitrostátního práva povinen předat osobě, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, před jejím předáním justičním orgánům vystavujícího členského státu vnitrostátní rozhodnutí o jejím zatčení a informace o možnostech podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.**

Podpisy.